

Invités - Guests - Gastenlijst

Naam: Rosa

Adres: Lindelaan, ik woon op nummer 12

Leeftijd: 13 jaar

Lievelingskleur: groen

Mooiste plant: met kleurige bloemen erin

Prachtige boom: bomen die lekker ruiken

Mooiste plekje op aarde: onze eigen achtertuin

en de oranjerie van onze buurvrouw

Lekkerste fruit: aardbeien en bananen

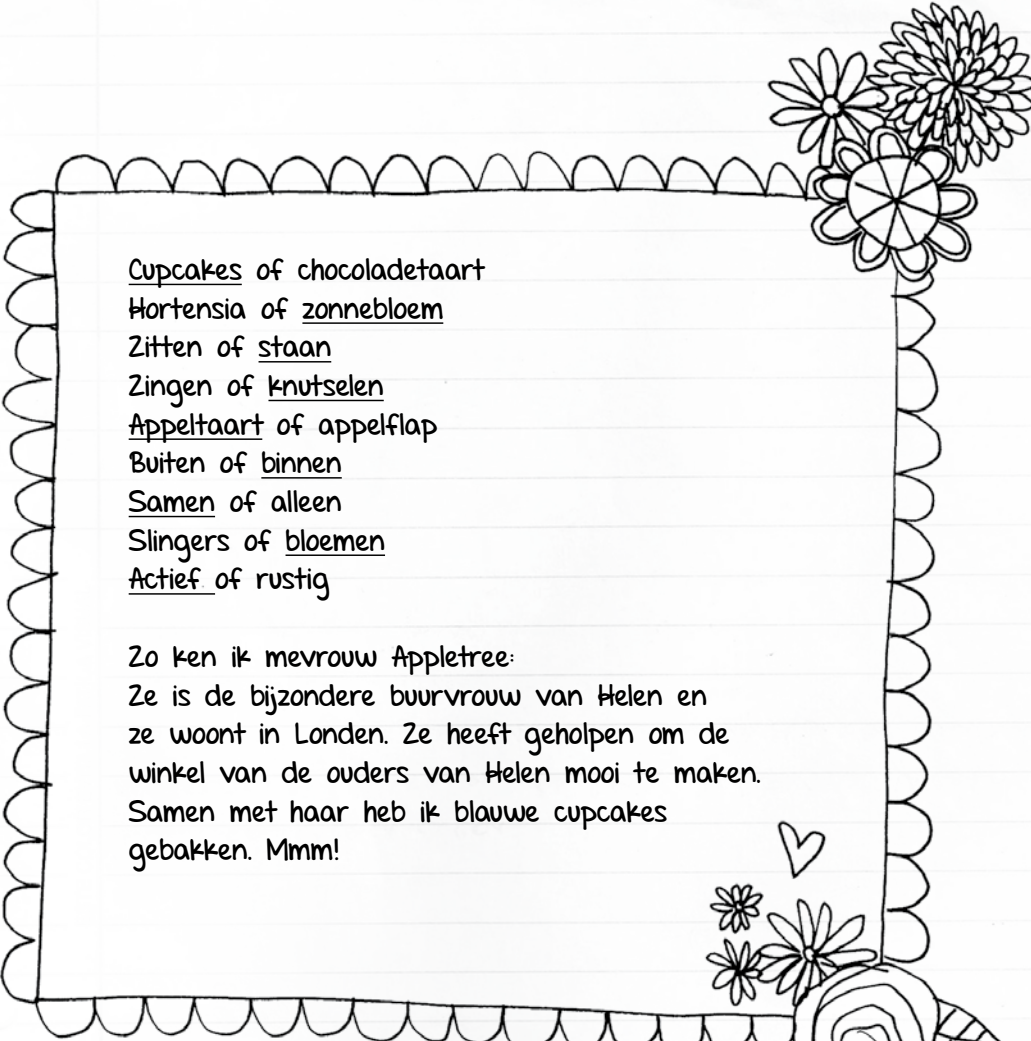
Lekkerste kopje thee: citroenthee

Favoriete vakantieland: Engeland

Mooiste boek: boeken over meisjes van mijn

leeftijd

Mijn hobby's: cupcakes bakken en knutselen

Cupcakes of chocoladetaart

Hortensia of zonnebloem

Zitten of staan

Zingen of knutselen

Appeltaart of appelflap

Buiten of binnen

Samen of alleen

Slingers of bloemen

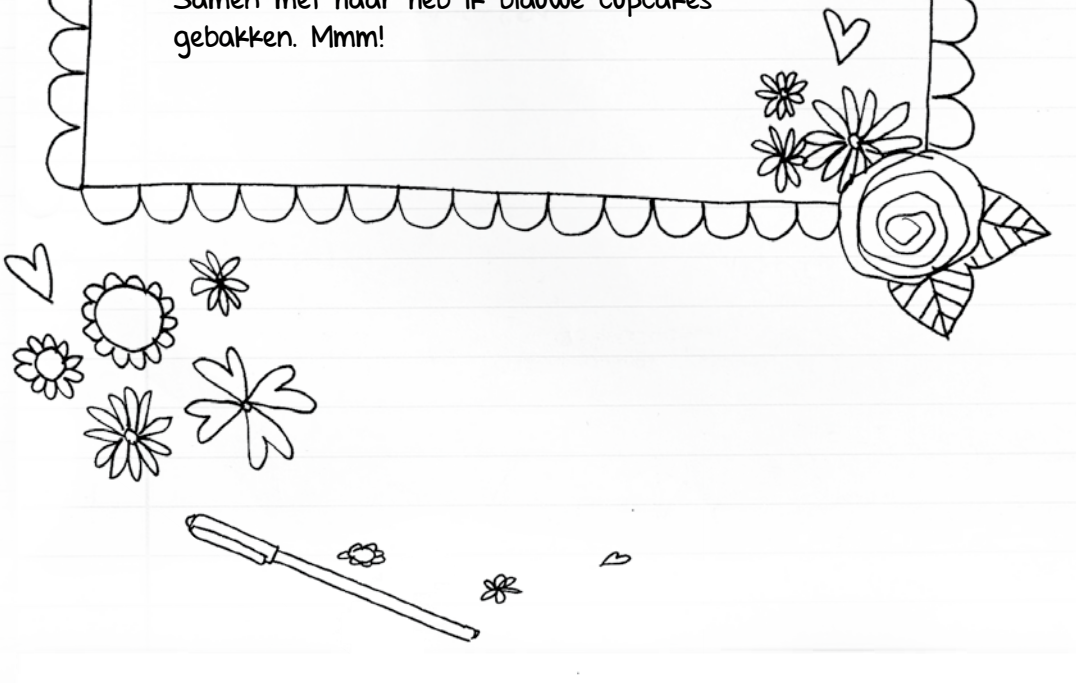
Actief of rustig

Zo ken ik mevrouw Appletree:

Ze is de bijzondere buurvrouw van Helen en

ze woont in Londen. Ze heeft geholpen om de winkel van de ouders van Helen mooi te maken.

Samen met haar heb ik blauwe cupcakes gebakken. Mmm!

1. Post

De postbezorger fietst onze straat in. Dat zie ik vanuit mijn slaapkamerraam. Snel schuif ik het gordijn een beetje opzij. Ik ben nieuwsgierig. Wat stopt hij bij iedereen in de bus? Bij de overburen alleen maar folders, zo te zien. Maar bij de andere buren behalve die folders ook een paar witte en blauwe brieven. Blauwe brieven komen van de Belastingdienst, dat weet ik wel. Als mama zo'n brief krijgt, maakt ze hem meteen open. Soms is ze na het lezen van zo'n brief heel vrolijk en krijgt iedereen 's avonds een extra koekje. Maar soms niet. Dan moppert ze dat alles heel veel geld kost. En dat die nieuwe jas van mij nog best even kan wachten. Zouden de buren blij zijn met die blauwe brief? Of juist niet?

De postbezorger haalt een nieuwe stapel post uit een van de fietstassen. Ik zie hem even naar de post kijken en dan naar ons huis. Die post is dus voor ons.

De postbezorger bladert door het stapeltje in zijn hand, maar opeens houdt hij zijn hand stil. Ik trek het gordijn

verder opzij om beter te kunnen kijken. Waarom houdt de postbezorger die brief zo lang vast? En dan zie ik het. Het is een bijzondere envelop. Een feestelijke envelop. Hij is knalroze met rode bloemen. Het is vast geen reclame. Want bij de post van de burelen zat niet zo'n envelop.

Mijn gedachten springen van links naar rechts door mijn hoofd. Is er iemand jarig? Tante Floor, tante Rens? Of is er ergens in onze familie een baby geboren? Dan is het natuurlijk een meisje!

Ineens zie ik dat de postbezorger omhoog kijkt. Vlug duik ik bij het raam vandaan. Maar het is al te laat. Hij

heeft me gezien. En wat raar is, ik heb

hem ook gezien, maar al veel eerder. Het is geen gewone postbezorger. Het is nog maar een jongen. Ik ken hem.

Misschien van school, maar ik weet het niet zeker.

Iets verder verscholen achter het gordijn blijf ik gluren.

De postbezorger stopt alles in onze brievenbus en kijkt dan weer even opzij naar mijn raam. Het lijkt of hij lacht, maar dat is natuurlijk onzin.

Au, ik stoot mijn voet tegen de punt van het bureau. Eigen schuld, zou mama zeggen. Dat krijg je van al dat gegluur.

Ik ga aan mijn bureau zitten en wrijf met mijn handen over de kaff van mijn schrijft. Bijna elke dag schrijf ik er iets in. Ik schrijf over leuke dingen die ik heb meegemaakt en ik schrijf ook op wat ik graag nog zou willen.

Het laatste wat ik heb opgeschreven is dat ik graag een eigen kookwinkel zou hebben.

Dat is echt mijn grootste wens. Een eigen kookwinkel midden in een gezellige stad.

Met een terras waar mensen een kop thee kunnen drinken en allerlei lekkers kunnen kopen.

Ik sla mijn schrijft open en denk aan tante Janet en oom David. En aan hun dochter

Helen. Zij hebben zo'n kookwinkel in Londen. Ik ben er in de zomervakantie geweest. Met mama en papa en mijn broer Stef.

Dat begon allemaal met een mail van Helen. Helen wilde graag Nederlands leren en daarom was ze een paar weken bij ons in huis als au-pair. Toen ze weer terug was in Engeland, nodigde ze ons een tijdje later uit om op bezoek te komen in Londen.

Wat we toen niet wisten, was dat het met de kookwinkel van haar moeder helemaal niet goed ging. Maar gelukkig, toen wij kwamen, werd alles anders! Dankzij onze en dus ook dankzij MIJN inspanningen hebben we de kookwinkel gered!

Bladerend door het schrift beleef ik de afgelopen zomer in Engeland opnieuw. Wat viel de winkel van tante Janet tegen toen we aankwamen. Ik vond alles zo saai!

Maar nu zie ik opeens een foto van hoe de winkel er later uitzag. Daar heb ik een heleboel foto's van gemaakt.

1. Dit verhaal lees je in *Rosa's holiday*.

Ik heb ze allemaal in mijn schrift geplakt. Het is een wereld van verschil. Voor en na de metamorfose. Dat is een mooi woord. Ik hou van mooie woorden. Die schrijf ik altijd op, met de betekenis erbij.

Kijk. Hier staat het al, bij de foto's.

Metamorfose is 'van gedaante verwisselen'. Of, in mijn eigen woorden gezegd: iets totaal veranderen. Zoals bij de kookwinkel. De saaie, bruine winkel van tante Janet in een smalle straat in Londen is veranderd in een fleurige en frisse winkel. Een winkel van nu, met een prachtige toonbank vol met lekkere taarten en een gezellig zitje waar mensen een kopje thee kunnen drinken.

Ineens denk ik weer aan de post. Die bijzondere roze envelop zit nog steeds in onze brievenbus. Zal ik maar eens gaan kijken van wie die envelop is? En wat erin zit? Het is vast iets bijzonders, dat voel ik. Ik ben namelijk een gevoelsmens. En ik voel nu een bijzondere kriebel in mijn buik.

Met een ruk sta ik op van de stoel. Ik ren de trap af, naar buiten. Als ik bij de brievenbus ben, duw ik de klep omhoog.

'Rosa!'

Nee hè ... Daar heb ik nu echt geen zin in. Ik wil weten wat er in die lange roze envelop zit en voor wie hij is. Is hij aan onze familie gericht of misschien wel alleen aan mij?

'Rosa, kom je even?'

Nu moet ik wel opzij kijken. Aan de andere kant van de heg staat buurvrouw Singer.

'Och, Rosa, zou je me willen helpen met het verplaatsen van een heel zware pot?'

Normaal gesproken ben ik dol op buurvrouw Singer. Ze is erg aardig. In haar tuin heeft ze een orangerie. Dat is een kas met bijzondere bloemen en planten. Buurvrouw Singer houdt heel veel van planten en ik help haar altijd graag.

Maar nu komt het even niet uit. Ik wil eerst die envelop van dichtbij bekijken. Snel trek ik hem uit de bus. Ik zie een kriebelig scheef handschrift en een rijtje buitenlandse postzegels. Zie je wel. Het is echt een bijzondere brief. Een brief uit het buitenland. Misschien van tante Janet, of van Helen?

'Kom je nou, Rosa?'

'Ja, ik kom.' De roze envelop laat ik langzaam teruggliden in de brievenbus. Die ga ik straks wel ophalen. Het is net of ik vleugels krijg. Ik wil zo snel mogelijk de buurvrouw gaan helpen. Dan kan ik daarna die envelop openmaken. Vlug ren ik het pad aan de andere kant van de heg op. Mevrouw Singer is al in de orangerie.

'Kijk Rosa, het gaat om deze pot. Als jij hem nou daar vastpakt, dan slepen we hem samen naar die hoek.' Ze wijst naar een donker hoekje.

'Pfff, dat is echt een zware pot. Waarom moet de pot hierheen? De plant is nu toch uitgebloeid?'

Mevrouw Singer lacht. 'Dat is waar. Planten sterven af na de zomer en na hun bloei. Maar je zult zien dat hij volgend jaar weer prachtig zal bloeien. Het is fijn dat hij in de orangerie kan staan. Daar kan de plant niet bevriezen.'

Mevrouw Singer zet een paar stokken in de pot en gooit er een doek overheen. 'Ziezo, nu kan hij aan zijn winterslaap beginnen.'

Ik haal mijn schouders op. Het zal wel. De plant ziet er zielig uit. Ik geloof nooit dat hij volgend jaar weer zal bloeien.

En nu wil ik terug naar huis. En dus drink ik geen kopje thee met buurvrouw Singer, maar ren ik meteen naar onze brievenbus.

Mama kijkt verbaasd als ik met de knalroze envelop binnenkom.

'Wat heb je daar nou?'

'Een brief voor ons. Mag ik hem openmaken?'

Als mama knikt, trek ik voorzichtig de flap los. Ik vind die envelop al zo speciaal, hij mag niet kapotgaan.

In de envelop zit een kaart. Mama pakt hem van me aan. En samen lezen we wat er op de kaart staat. Het eerste woord

dat ik lees is: TEA PARTY. Dat betekent THEEFEEST. Maar de rest kan ik niet goed lezen. Het is Engels. 'Het is een uitnodiging van mevrouw Appletree', zegt mama. 'Echt iets voor haar, hoor. Wat een leuk mens is dat toch.' Dat vind ik ook. Mijn hoofd knikt hard van ja. De eerste keer dat ik mevrouw Appletree zag, was op de boot naar Engeland. Toen viel ze mij meteen al op. Omdat ze er bijzonder uitzag. Met een lang, groen vest. Excentriek, dat is precies het goede woord. En ze had een heel grappig met bloemen beschilderd busje. Later bleek dat ze heel dicht bij tante Janet in Londen woont. En toen het niet goed ging met de kookwinkel, bleek mevrouw Appletree een redder in nood. 'Wat voor een uitnodiging is het, mam? Mag ik eens kijken?' Ik trek de kaart uit mama's handen en lees wat er onder het woord PARTY staat. December kan ik lezen en het getal zestig. Ondertussen vertaalt mama voor mij de zin. Dit staat er:

TEA PARTY!!!

In december hoop ik mijn 60e verjaardag te vieren.
Van harte welkom!

Locatie: SECRET! (aanwijzing 1: check de e-mail vanaf november)

'Het is een uitnodiging voor haar verjaardag!' roep ik enthousiast. 'Ze wordt zestig. Gaan wij ernaartoe, mam?' 'Dat weet ik nog niet, zegt mama. 'Het is allemaal wel een beetje vaag. Want waar houdt ze haar verjaardag dan?' 'Dat is GEHEIM!' roep ik. Ik word er helemaal opgewonden van. 'Secret', dat woord ken ik wel. Dat heb ik al zo vaak gelezen in boeken. 'Maar het is juist spannend, mam!' Ik pak de envelop en zwaai ermee rond. Opeens dwarrelt er iets uit. Mama raapt het op. 'Kijk eens! Er zit ook nog een echt briefje bij. Voor jou!' Mama leest meteen hardop voor.

Dear Rosa,

Ik hoop dat je op mijn tea party komt. Zoals je in de uitnodiging kunt lezen, is de locatie nog Geheim.

Als je het leuk vindt, mag je je vriendin Maartje meenemen. Hoe meer gasten er op mijn verjaardag komen, hoe leuker ik het vind.

Ik kijk mama aan. Samen beginnen we hard te lachen. 'We doen het, hè mam? En Maartje mag mee.' Ik maak een paar rare sprongen door de keuken.

Mama haalt haar schouders op. 'Dat weet ik echt nog niet zeker, hoor. Er staat zo weinig informatie in de uitnodiging. Maar weet je wat: laten we eerst de mail maar goed in de gaten houden.'

Ik luister al niet eens meer naar mama, maar ren naar de kamer. Om de telefoon te pakken. Maartje moet als eerste op de hoogte worden gebracht.

2. Mail

'Maartje, moet je horen!'

Ik schreeuw bijna in de telefoon, terwijl ik de uitnodiging heen en weer zwaai.

'We zijn uitgenodigd op de verjaardag van mevrouw Appletree. In Londen! En jij mag ook mee.'

Even blijft het stil aan de andere kant van de lijn. 'Ja hoor', zegt Maartje dan. 'Leuk grapje!'

Daar word ik opeens helemaal stil van. Geloof Maartje me niet? Ik zwaai nog eens met de uitnodiging. Alsof Maartje dat kan zien.

'Ben je er nog?' vraagt Maartje.

'Ja natuurlijk.' Ik schreeuw niet meer, ik praat nu heel gewoon. 'Het is echt geen grap, hoor. Kom je even naar mij? Dan kun je de uitnodiging zien. Mevrouw Appletree schrijft zelf dat ik jou mag meenemen.'

'Oké', lacht Maartje. 'Nu geloof ik je wel, hoor.'

